

Tanulmány az Egregore természetéről és működéséről

Robert Ambelain tollából

Fordította: Nemiel C Logismord

Az Egregore olyan erőter, amelyet azon markáns spirituális áramlatok hoznak létre, amelyeket az egymáshoz hasonló világnézettel rendelkező és álláspontot valló személyek nagy számú csoportosulásai teremtenek meg és tartanak fenn. A különféle szellemi hagyományok úgy gondolkodnak, hogy az emberi érzékelés és felfogóképesség határain túltonnan feltáruló világok terei között léteznek olyasfajta entitások, amelyeket a lelkesedés, a hit, az elhivatottság, vagy a fanatizmus tart életben, és ezeket illetik az Egregore névvel. Ilyen láthatatlan entitások képezik a szívét azoknak a jelentős vallási, filozófiai, gondolati és ideológiai áramlatoknak, amelyek az emberiség történelmét meghatározzák, légyenek azok akár fényteliyek és nemesek, akár sötétek és gonoszak. A katolicizmus, protestantizmus, és az iszlám is rendelkezik Egregore entitással, akárcsak a szabadkőművesség, de a különféle politikai mozgalmak és pártok is.

Azáltal, hogy a személy gondolatban, vagy külsőségekben azonosul, beavatást nyer és magáénak kezd vallani egy ilyen áramlatot, önmaga mondhatni az Egregore spirituális testének egy sejtjévé válik. Átala az Egregore befolyása kiterjedtebbé válik, és a személy különféle tulajdonságain és képességein keresztül képes lesz nagyobb hatást gyakorolni a külvilágra. Ezzel párhuzamosan az Egregore körülhatárolja az egyént, valamilyen mértékben elhatárolja, és védelmezi őt azoktól a gondolati befolyásoktól és egyéb hatásoktól, amelyek a környező világból érik. Az egyénnek lehetősége nyílik részesülni azokból a szellemi javakból, amelyek a korábbi alkotó tagok munkája nyomán az adott Egregore erőterében felhalmozódtak, jelentősen befolyása alá kerülve ezzel az adott szellemi áramlatnak. Ez az oka annak, hogy az Egregore a látható világban olyanformán nyilvánul meg, mint egyfajta közösség, vagy kör. A kör ugyanis körülhatárol, összefog és egységbe fon, de ugyanakkor ki is rekeszti mindazt, ami a körvonalán kívül kerül. A test és a sejtek egymással egységben működnek, mint ahogyan a közösség egésze, és az azt alkotó tagok is folyamatosan hatással vannak egymásra.

Az Egregore működési elve magyarázatot szolgáltat azon jelenségre is, amennyiben valaki külső szemlélőként tanulmányozni kezdi az adott csoportosulás természetét, történetét és egyéb jellemzőit, sok esetben fokozatosan egyre közelebb kerül hozzá, és végeredményben nem ritkán valóban a csoportosulás tagjává válik, vagy legalábbis átvesz bizonyos jellegzetességeket, viszonyulásmódokat és véleményeket, amelyek az adott körre jellemzőek. Azzal ugyanis, hogy az egyén figyelmet, időt és energiát szentel az Egregore tanulmányozásának, az a tagjain és eszméin keresztül kiterjesztett tömegvonzásának köszönhetően lassacskán egyre közelebb vonja őt, ezzel együtt pedig fokozatosan elvonja arról az útról, amelyen eredetileg járt szándékozott. Ezt a tendenciát tompíthatja, ha az adott személy korábban már elköteleződött valamelyik másik ideológia, vallás, vagy eszmerendszer, tehát egy másik Egregore mellett, ilyenkor ugyanis annak a körnek a vonzása a megszokott pályáján tarthatja, azonban ha a kutató mentes mindennemű más szellemi befolyástól, akkor nagyobb a lehetősége annak, hogy bizonyos részben a kutatása tárgyát képező Egregore részévé válik.

Ezek az entitások különféle rituális cselekmények által tarthatóak fenn hosszú időn keresztül. Tetteen érhető mindez abban a tekintetben, hogy valamennyi körnek, közösségnek, vallásnak, vagy szervezetnek jelenvalóan adottak a maga meghatározott cselekményei és rituáléi, amelyek által a közösségi összetartozás érzése megteremthető, az eszmének való elköteleződés

pedig erősíthető és fenntartható. A különféle szellemi hagyományok szerint egy Egregore pusztulása úgy érhető el a leghatékonyabban, ha tagjai tűzhalálnak válnak áldozataivá, vagy ha szintén tűz által megsemmisítik a körhöz köthető szimbólumokat, illetve írásműveket. Gondoljunk csak arra, hogy miért is jellemző olyannyira az inkvizíció, és minden egyéb, spirituális üldözést végző munkálkodás működésérenek metódusára, hogy a rivális vallás tagjait máglyahalálra küldik, könyveiket és egyéb irataikat elégetik, szimbólumaikat pedig megsemmisítik. Az Egregore mindezek mellett lassú pusztulásra ítéltető, ha a tagjai lassacskán kikopnak, vagy eltűnnek, illetve ha már nem mutatják be azokat a rituálékat, amelyek az életben tartás szempontjából nélkülözhetetlenek.

Érdekes szempontként vehető fel, hogy a spirituális tradíciók tanítása szerint az Egregore erősödése figyelhető meg, amennyiben tagjainak tömeges mártírhálát okozzák bizonyos külső körülmények. Itt érdemes azokra a történelmi eseményekre gondolni, amelyeknek keretében bizonyos vallási áramlatok jelentősen megerősödtek akkor, amikor tagjaikat tömegesen kivégezték, vérontások által. A hagyomány szerint ugyanis a máglyán való kínhalál és a szimbólumok, szent iratok elégetése spirituális szempontból romboló hatást gyakorol az Egregore életére, a vérontás általi kivégzés azonban rituális jelentőséggel bír, így pedig éppen az ellentétes hatással jár, azaz erősíti az entitást. A vérnek áldozati érték tulajdonítható, amely bizonyos körülmények között erőteljes spirituális energiákat képes aktiválni. Bizonyos nézetek szerint az inkvizíció szervezői és működtetői rendelkeztek az Egregore természetéről való titkos tudással, így a rivális entitások megsemmisítése során tudatosan alkalmazták a máglyákat és az égetést, ugyanakkor tudhattak arról is, hogy saját közösségeik megerősödése és elterjedése kimondottan felgyorsul azokban a korszakokban, amikor tömeges vérontások, kivégzések és üldöztetések érik őket.

Az Egregore reakciója a kivált sejtekkel szemben kimondottan veszélyes és ártalmas tud lenni, gondoljunk csak azokra a személyekre, akiket a közösségből kizárnak, vagy valamiféle spirituális, közösségi átokkal sújtanak. Különösen természeti népeknél érhető tetten, hogy a közösségből való kizárás a személy mentális és fizikális egészségi állapotának romlásával jár, később pedig akár a halálához is vezethet. Jellemző tendencia, hogy amennyiben valaki kiválik egy bizonyos szellemi áramlatból, sok esetben azonnal keresni kezdi az elköteleződést egy másik, legalább ugyanolyan jelentőségű és szellemi erővel bíró áramlat mellett. Így biztosítja önmaga számára a módot tudattalanul is, hogy a korábbi Egregore erőterének elhagyása nyomán fellépő ártalmas utóhatásoknak erejét vegye.

Az Egregore fenntartásának szempontjából elengedhetetlen a megfelelő rituálék rendszeres és pontos végzése, ugyanis ha ebben a rituáléban zavar keletkezik, az a közösség életére nézve is jelentős zavarokkal járhat, ugyanúgy, ahogyan egy élő testben zavar keletkezik, ha az életfeltételek nem teljesülnek. Érdemes megfigyelnünk, hogy általában akkor kerül sor egy vallás, ideológia, vagy eszmerendszer megbomlására, esetleg alcsoportokra való felszakadására, amikor a közösség számára fontos belső rituálék és szokások valamilyen módon felületessé válnak, vagy megváltoznak.

Érdekes spirituális értelmezés született arra a jelenségre, hogy miért is alakul ki minden csoporton, valláson és eszmerendszeren belül idővel a rétegződés, a hierarchia, és a különféle „belső körök”. Az Egregore hosszú távon a tagok tömegeinek ténykedése nyomán tudja fenntartani önmagát, azonban a fejlődése és a kiteljesedése azon múlik, hogy rendelkezik-e a megfelelő minőségű, műveltségű, tudású és elkötelezettségű tagokkal a vonzaskörzetében. Ez nyilvánvalóan tetten érhető, ha megfigyeljük, hogy az egyes áramlatok, csoportosulások és vallások programját, nézetrendszerét és ideológiáját mindig egy szűkkörű „elit” dolgozza ki és határozza meg, a mindennapokba való beépülését és elterjedését azonban mindig a tömegek útján és segítségével valósítják meg.

Minden Egregore számára alapvetően fontos, hogy rendelkezék valamiféle jelképrendszerrel, és a maga sajátos természetének megfelelő szimbólumokkal. Ezek teremtik meg az emberek számára az adott Egregore mentális reprezentációját, amelynek segítségével az elmében felidézhetővé válik. Minden entitásnak szüksége van ilyesfajta jelképre, amely szimbolikus módon lényegi elemeit és jellemzőit az emberek elméjében megjeleníti, illetve a tagok számára az összetartozás, védelem és biztonság érzését megteremti. Amennyiben egy Egregore elég hosszú ideig létezik, fokozatosan egyre függetlenebbé válik. Egyre kevésbé engedelmeskedik majd azoknak a rituáléknak, amelyeket láthatatlan testének tagjai alkalmaznak a fenntartása érdekében, illetőleg sokszor előfordul, hogy zsarnok módjára uralkodni kezd alárendeltjei felett. Ezek azok az esetek, amikor tetten érhetjük egy-egy alapvetően nemes szándékokkal megalkotott eszmerendszer folyamatos megromlását, és eltávolodását az eredeti céloktól. Ugyancsak e jelenségnek tulajdonítható azon tendencia, amikor egy adott vallás, csoportosulás, vagy eszmerendszer követőinek számára az „intézmény”, vagy a „kultusz” materiális fenntartása nagyobb jelentőséggel kezd bírni, mint a tagok lelki-szellemi gazdagodása és jólléte. Az Egregore ereje főként attól függ, hogy mennyire számosak a tagjai, mennyire elkötelezettek az adott csoport irányában, mennyire jól kidolgozott és meghatározott az eszmerendszere, mennyire pontosak a belső szabályrendszerek, mennyire képzett és magas szinten álló a „belső elit”, és hogy mennyire gyakorolják megfelelően és pontosan az adott rituálékat.

Néhány gondolat a Szerzőről...

Robert Ambelain (1907-1997) francia esszéista, asztrológus, okkultista, és a Tau Aurifer „Nomen Mysticum” rejteke alatt neo-gnosztikus püspök. Részt vett a mazonikus martinista mozgalom irányításában, illetőleg néhány társával egyetemben kulcsszerepet játszott az eredetileg Martinez de Pasqually által életre hívott Elus Cohen (A Világmindenség Választott Papjainak Kőműves Lovagrendje) újkori feltámasztásának munkálataiban. Ambelain jelentős erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy a befolyása alá vont ezoterikus rendeket, szervezeteket és társaságokat egyre inkább kibontakoztassa, működési körüket pedig ezen törekvéseinek során olyan területekre is kiterjesztesse, amelyek eredendően nem képezték ténykedésüknek fókuszát. Minekutána ugyanis a legtöbb irányvonal esetében nem bizonyult képesnek a megfelelő doktrinális alapok és praxeológiai tényezők feltárására és helyreállítására, a korabeli ezoterikus eljárásmodnak megfelelően megkísérelt más hagyományok tanaihoz és gyakorlataihoz nyúlni a különféle rések és hézagok kitöltésének céljából. Ő maga megannyi ilyesféle szervezet legfelső vezetésében szerepet nyert, így többek között a Martinista Rend, a Memphis-Misraim Rítus, a Rózsa és Kereszt Kabbalista Rendje, az Ecclesia Gnostica Apostolica, valamint a Gnosztikus Katholikus Apostoli Egyház kulcspozícióit is birtokolta.

A mi szempontunkból mindenképpen lényeges, és mondhatni életbe vágó annak hangsúlyozása, hogy többféle kritikus tényező fennállásának okán nem tekinthetjük Robert Ambelain személyét az autentikus, tradicionális szempontok szerint hitelt érdemlő gnosztikus szellemiség képviselőjének és közvetítőjének. Amellett és annak ellenére ugyanis, hogy a különféle ezoterikus területek és ágak vonatkozásában bizonyos munkái kétségkívül értékes és értékelhető forrásokat jelenthetnek számunkra, az általa reprezentált irányvonalat tisztán és egyértelműen a huszadik század elejének pszeudo-gnosztikus megmozdulásai körébe szükséges utalnunk. Mindennek megismerése és evidenciaként való kezelése feltétlenül szükségesnek mutatkozik annak érdekében, hogy az általa ismertetett gondolatok értelmezése és befogadása során semmiféle esetre se essünk annak a fajta folyamatnak hálójába, amelyet a fentebb megosztott tanulmány részletesen is megismertet velünk. Az elmélyült figyelem, éles kritikai érzék és kikezdhetetlen éberség

mondhatni alaptulajdonságként kell legyen jelenvaló mindazoknak esetében, akik a modernkori neo-gnosztikus és pszeudo-ezoterikus jelenségek vizsgálatára adják a fejüket, elvégre ugyanis a tévutakra kerülés különféle módokon megvalósuló veszélyei ezen irányvonalaknak esetében mondhatni még a megszokottnál is markánsabb mértékben állnak fenn. Kétségkívül ki kell jelentenünk, hogy Robert Ambelain nem volt autentikus gnosztikus szerző, de még azon felvetéstől is tartózkodnunk illene, hogy az általa képviselt nézeteknek és szellemi irányultságnak különösebb dignitást és valoritást tulajdonítsunk. Mint korának és irányzati orientációjának legtöbb képviselője, ő maga is kulcsszerepet játszott bizonyos beavatási struktúrák visszafordíthatatlan degradálásában, megrontásában és működésképtelenné változtatásában, így amennyiben ítélnünk kellene munkálkodása felett, úgy ítéletünk minden kétséget kizáróan inkább negatívba hajló lenne.

Miért is volna érdemes mégis Ambelain munkáinak olvasása, illetőleg személyesebbé varázsolván a kérdést azt is felvethetném, hogy miért is vállalkozom olykor magam is Ambelain életművének fordítására és közreadására? Válasz gyanánt azt mondhatom, hogy egyfelől bízom olvasóimban, akik reményeim szerint a kellő mértékű szellemi éleslátás birtokában forgatják majd az általam közreadott szövegeket, másfelől pedig úgy gondolom, hogy az adekvát belső differenciáltsággal rendelkező spirituális kereső számára intellektuális kihívást jelent majd elválasztani a búzát a konkolytól. Kifejezett véleményem, hogy a különféle spirituális deviációk és tévutak tanulmányozása már pusztán az okulás céljából szükséges és fontos lehet, nem is beszélve arról a páratlan, ámde természetesen nem mindennemű veszélyektől mentes lehetőségéről, amelyet az egyes deviációk elmélyült áttekintése során nyerhető tapasztalatok formájában ragadhatunk meg. Gondolatom szerint korunk gnosztikus szemlélettel rendelkező törekvője számára nemcsak a Törvény, hanem annak kiskapuinak és inverzeinek megismerése is feltétlenül szükséges ahhoz, hogy szabadság és belső szellemi autonómia birtokában választhasson Élet és Halál útjai között.

Források:

https://en.wikipedia.org/wiki/Robert_Ambelain